

Skatnedsættelser der skal fremkomme, og paa hvilke Omraader, idet vi ogsaa maa tage Hensyn til, hvilket Provenu vi faar efter de nuværende Skattelove.

Det ærede Medlem nævnte, at der under hans Regering var sket en Nedgang i Udgiften paa Budgetterne paa 80 Mill. Kr. Det ærede Medlem skulde samtidig have oplyst, at denne Besparelse aldeles overvejende er fremkommet ved automatisk Nedgang i visse Lønningsudgifter, saa det ærede Medlem har aldeles ikke nogen Andel i Æren for denne Nedgang.

Det ærede Medlem var ogsaa meget utilfreds med, at vi nu rørte ved den sociale Lovgivning. Han sagde, at vi vilde ødelægge denne Lovgivning og tage fra de fattigste, og navnlig var det ærede Medlem utilfreds med Nedsættelsen af Invaliderenten. Jeg skal for at karakterisere, hvilken Grund det ærede Medlem har til Forargelse paa dette Punkt, oplyse, at det ærede Medlem selv i sin Tid i Invalidekommissionen stillede Forslag, som hans Parti senere indbragte her paa Rigsdagen i Slutningen af 1917, som gik ud paa, at Invaliderenten skulde sættes til 250 Kr. i København, 220 i Købstæderne og 150 paa Landet. Selv om vi lægger Pristallet, 81 pCt., til, vilde det for Øjeblikket betyde en Invaliderente af 452 Kr. i København. Nu er der Tale om at gaa ned til 540 Kr. og yderligere at give Kommunerne Tilladelse til at lægge 180 Kr. paa. Det viser Karakteren af det ærede Medlems Forargelse. Det ærede Medlem var ogsaa forarget over, at vi ved at forlange Nedsættelser af Tjenestemændenes Løn o. s. v. vilde fremkalde mindre Købekraft. Her er Tale om en Nedgang i de offentlige Udgifter paa 60 Mill. Kr. for Staten. Men naar vi i Øjeblikket betaler gennemsnitligt 200 Kr. pr. Indbygger i Skat, maa jeg saa spørge, om disse Penge kan bruges til at købe for. Jeg skulde dog tro, at Forretningsfolk ligesom alle vi andre er interesserede i en Nedgang i Skatterne, hvad der selvfølgelig ogsaa vil give større Købeevne.

Til det ærede Medlem skal jeg endnu kun sige, at den sædvanlige Tale fra den Side om Spekulation o. s. v. giver jeg ikke meget for. Den har vi hørt saa tit. Det, der var Tale om, var Spekulation i Kronens Fald. Men det er alt sammen noget, der er sket, før Venstre i sin Tid overtog Regeringen. Pointen er, at det ærede Medlem vilde gaa til nye Udgifter, behæfte Samfundet med nye Udgifter i Retning af Statstilskud paa 120 Mill. Kr., medens Venstre foreløbig har anvist Bespareser paa 80 Mill. Kr.

Enhver kan forstaa, hvilken uhyre Afstand der er mellem de to Partiers Politik.

Til det ærede Medlem Hr. Pürschel skal jeg her kun bemærke, at jeg ærlig talt ikke forstaaer Hensigten med hans Tale. Jeg skønner ikke, at det er oportunt for det ærede Medlem paa nærværende Tidspunkt og fra dette Sted at repetere et Kapitel af den konservative Valgbog, et Kapitel, der gaar ud paa at vise, hvor forfejlet det demokratiske Styre her i Landet har været i Modsætning til det konservative Styre, naar enhver, der har fulgt blot det allermindste med i Politik, ved, at det konservative Folkeparti ikke paa et eneste Punkt ved sin Deltagelse i Lovgivningsmagten har givet Udtryk for, at man skulde komme til lavere Udgifter. Enhver, der har fulgt med, kan paapege en Række Eksempler paa, at de Konservative er gaaet sammen med andre Partier *mod* Venstre for at fremkalde større Udgifter, end vi havde ønsket. Og det samme Parti har ved forskellige Lejligheder stillet Forslag, der ikke er blevet gennemført, men som, hvis de var blevet gennemført, vilde have betydet væsentlig højere Udgifter for Statskassen end de Udgifter, vi havde i Forvejen. Men paa den Baggrund er enhver Tale fra konservativ Side om, at de er det sparsommelige Parti, som vilde have foranlediget færre offentlige Udgifter, end vi nu har, uden nogen som helst Bund i Virkeligheden.

Jeg maa ogsaa undres over, at det ærede Medlem Hr. Pürschel i det væsentlige stillede sig Side om Side med det ærede Medlem Hr. Stauning angaaende de nuværende sociale Udgifter, saaledes at der ikke skulde kunne være Tale om at røre dem for de faste Taksters Vedkommende. Det ærede Medlem ved dog, at Dyrtidstillæget, hvor saadant gives, kun staar i Relation til en vis Del af de paagældende Udgifter. Stillingen er jo den, at det f. Eks., da vi fik Lønningsloven, den vigtigste Lov af alle, naar det drejer sig om økonomiske Byrder, eller i alt Fald om Statens Finanser, udtrykkelig blev udtalt af den daværende Ordfører med Tilslutning fra alle Partier, at naturligvis kan man ikke forpligte Samfundet ud i en uvis Fremtid med de Love, vi laver her. Dette fik sit Udtryk i Lønningslovens § 27, hvor der udtrykkelig staar, at Staten ikke forpligter sig, hvis nye Lønningslove gennemføres, med Hensyn til de Lønninger, her er Tale om. Det samme maa naturligvis gælde paa alle andre Omraader, at enhver Tids Lovgivning maa afpasses efter de økonomiske Forhold. Der-